

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Fornioter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 194. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_9-txt-shoot-idm201/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den Sidste med nogen sandsynlig Wisshed kan bestemmes, bliver det fornemmelig den Førfte, der maade sættes betydelig ned i Tiden.

Flere Omstændigheder bekræfte denne Nordens sene Bedøelse. Efter Suhm Rittes nordlige og sødlige Jøder sig ad ved Duna, hinside Dstersøen; disse tvende Folk drog derefter ad hver sin Vej rundt om dette Hav, og mødte tilsidt hverandre igjen paa Sialland. Men det synes ikke, at de ved Asernes Ankomst kunne have opholdt sig længe der; de vare neppe endnu dengang flettede ganske nær sammen; hvilket ellers maatte have opvakt Stridigheder og Krige mellem dem, som nu allerede vare fremmede for hverandre. Væge Folk havde derimod ikke, saavidt spores, Krig og Stridigheder med Andre, end med de senere ankomne Aser og deres Tilhængere: de saakaldte Asjeter.

Det var Mythen om Forniotur og hans Afkom, hvorpaa Echoning grundede sin Deling af Norge mellem Nore og Gore's Slagt, og da Ingen siden har beskrevet Norges Dildid, har omdannet Mythe endnu for Dieblillet en Vigtighed, som den ellers neppe kunde hjemle sig. Ligesaa stor en Glæde som det for Nordens Tidgrundsker bør være, selv i et mytbiff Vink at see et Glimt af Lys over den mørke Tid, selv i et enkelt historisk Navn, dog at

høre en Lyd fra de tauske Dage, ligesaa glædelig bør den Opdagelse være ham, at hvad der for et Diebliff kunde synes et historisk Vink, kun er et Natur-Spil; thi derved sikkes han for et Wildspor. Mythen om Forniotur synes nu vist nok ikke at have noget Forsøende ved sig, men den har dog, blandt Andre, forført baade Echoning og Suhm, og forgiares beviiste og spottede Jhre, i sit Brev til Lagerbring om Edda, de lode sig ikke røkke fra Nore og Gore og den gamle Enne. Uagtet jeg nu vil troe, at Ingen lettelig vedkiender sig den Fornioterste Troe, der setes, som en Tjener af Ugarde-Vels, har villet spille Das med Asatæren, saa er dog Nore og Gore krebne ind i vore Compenier, og mod Spøgeser maa man være paa sin Post, naar, som nu vel er Tilfældet, deres Lime nærmer sig. Det er mig derfor meget klart, ved Dvænstaende, at være blevet forantvaret til en Revision af hele Eventyret, og jeg vil da meddele mine Læsere den fuldstændige Stamtafle, som den er at finde i den saakaldte Norges Opdagelse (Fundinn Noregar) og i Thorsten Bilingsens Saga.

Forniotur skal være Navnet paa en gammel Konge i Jotland eller Finland og Kvænland, som havde tre Sønner: Hler eller Hge, Løge og Kare, Røge eller Haløge var gift med Gled, og havde to

